

BARTHA GUSZTÁV

CSODA

Az ég tündöklő kékjét, sötétbordóba bodorodó fellegekkel borította egy semmiből támadt szélvihar. A zuhogó, pergamen színű eső, vastag erekben zubogott alá a buszmegálló üvegoldalán.

– Poros – szólalt meg a futástól még pihegve a bőrig ázott lány.

– Az esőnek repcevirág illata van – fordította tekintetét a férfi a hang irányába.

Most Bianka Janka, vagy Diána?

– Ani vagyok – hadarta a lány, és jobb kezével hátrasimította, halántékára lapítgatta rövid, szél borzolta, eső verte vörös-eres színű frizuráját.

Az átváltozás lágyított a férfi mord basszushangján:

– A repce most virágzik – magyarázta, és szeme lassan végigsiklott Ani hosszú nyakán és vékony, finom metszésű arcán, egész a feltáruult magas homlok balfelén megbúvó aprócska pattanásig.

Ancsának túl szép! Annának meg Anikó.

– Van egy cigid? – kérdezte Ani összekoccanó fogakkal.

A férfi egy pillanatra lehunyta a szemét. Mire kinyitotta, nekiiramodott szél cibálta a hosszúszájú esőt. A babaarcot esőcseppek pötyözték. Kellene egy törülköző; valami záraz, meleg holmi! A vacogó törékeny testre feszülő, csuromvíz fehér póló látni engedte a sötétlőn dudorodó mellbimbókat.

– Nem... nem vagyok olyan... olyan lány...

– Nem bagózok – válaszolta a férfi, s végigkutatodta feltűrt gallérú fekete színű dzsekijének zsebeit. Ani elgémberedett bal kezéből közben kicsusszant a szélvihar kifordította esernyő akasztószíja, ki a rózsaszín ákombákomokkal hivalkodó reklámszatyor füle; egyszerre koppantak a buszmegálló betonján. Mégsem kapott két kézzel a feléje nyújtott dzseki után. Háta fordított a férfinak, és szűk, seszínű nadrágban feszülő kerekded kis fenekét ide-oda riszálva, kígyózó mozdulatokkal megszabadult a testéhez tapadt pólótól. A ruhadarabot a buszmegálló lócájára dobta, és hagyta, hogy a férfi rásegítse a dzsekit.

Mégiscsak Bianka Janka, vagy Diána!

S a férfi mégis visszarántotta a dzseki alá kúszó jobb kezét.

Az úttest tócsái egyre inkább összefüggő vízfelületté szélesedtek. A buszmegállótól párszáz méternyire, a tartókábelén himbálózó közlekedési

lámpa alatt folytak egymásba az utak; formált lebegő szigetet az esővíz hátán sodródó szemét.

Hátulról Ani testtartása olybá tűnt, mintha a dzseki cipzárjával bajmóldna, képtelen lenne egymásba illeszteni a kezdő szemeket. De a tavaszi délelőtt száz színben pompázó, ragyogó szépségét is épp ilyen nehéz összeilleszteni a viharvert délután valószínűtlenné komorult valóságával.

– Vasárnap délután nem járnak buszok – jegyezte meg a férfi.

– Tudom, hogy nem – sóhajtott Ani, és megfordult. A dzseki alól kikikandikáltak almányi mellei. – Segíthetnél!

A férfi, a dzsekivel együtt zordon kinézetét is levettette, kockás ingben alkata fiúsnak tűnt. Fürge mozgásúnak, szelídíthetőnek. – Így ni! – remegett hangja, keze, miközben felhúzta a cipzárt a piszécске orrig. A dzseki alja a lány térdéig ért.

– Kösz! – bólintott Ani, s ripsz-ropsz elővárásolta finom, keces kezeit a kölcsönkapott ruhadarab hosszú ujjából, majd szandálját lerúgva, pillanatok alatt lehúzta magáról csuromvíz, seszínű nadrágját, s kiszáradva, búzavirág-mintás bugyiját is. A félredobott nadrág a lócán heverő póló mellett landolt, míg a bugyi a gyufaszálakkal, cigarettacsikkokkal teledobált lucskos betonon.

– Ezt minek? – kérdezte a férfi, miközben felcsippentette a selymes tapintású fehérneműt.

– Tudja maga jól!

Nem Bianka Janka, vagy Diána, nem...

– Magázol, szóval falusi vagy.

– Hogy... hogy ne zavarjon, mikor a... az öledbe ülök – dacoskodott Ani a fülcimpáig érő dzsekiben. A vattabélés-tompította kislányos tónus már-már nevetésre készítette a férfit, de Ani váratlanul elsírta magát. Hangos zokogása nem nyomta el öngyilkossággal fenyegetőző szófoszlányait.

Csalódott. Kiben, miben?

A férfi, jobbra-balra tekingetve, gyorsan kiállt a buszmegálló elé. A sűrű esőbe vesző főúton, fényszóróival nem vetített a légbe vibráló krikzkrak-szokat közeledő gépkocsi vagy kamion. Csupán az út túloldalán pislogott, szüremkedett ki némi villanyfény a családi házak ablakredőnyeinek rései között. – Na, csüccs le szépen! – parancsolta, miután visszatért, és zsebkendőjével szárazra törölte borostás arcát, barna kefehaját. Oda a sarokba! – mutatott kezével a buszmegálló szélvédett szegletére. A hátrafelé araszoló pucér talpak meg-megcsúsztak a piszkos vizes betonon. Ani szemlehunyvva, maga elé tartott kézzel, összeszorított lábakkal huppant a lócára.

– Kérem ne, kérem, ne bántson!

Az út menti, átokvert buszmegállók az égadta világon semmitől sem védenek meg! Üvegfaik hézagain befű a hó, műanyag tetőzetükön áttűz a nap...

Halk koppanások a deszkalócán, ismétlődő éles fémes csikorgás. Ani lassan kinyitotta a balszemét, hamarjában a másikat, és a dzseki kézelőjével gondosan szétmázolta az arcán leguruló, szempillafestéktől feketés könny-cseppeket. Tekintete a semmibe meredt. Bambán, közönyösen.

Tisztára, mint a Bianka Janka, vagy a Diána!

– Nem is tudom, ha bekáfolt kopaszokba botlasz ...Brr! Félpucéran: mi a fenének csatangolsz a városvégen!?

– Munkából jövök.

– Vasárnap!

– Kirúgnának a műszergyárból, ha nem... A munkásbusz az orrom előtt ment el – pötyögte Ani. A férfi tekintete, hol a mind kisebbre gubbadó lányra, hol a reklámszatyorból lócára pakolt tárgyakra tévedt. A városi piacon pár hrivenyért megvásárolható holmik – rúzs, szemfesték, kézkrem, tucatpénztárca... – , beszédesebbnek tűntek gazdájuknál, akit a dzseki, épp elnyeléssel fenyegetett.

– Farukat kellett, hazudozó hisztériákkal tele a placc, hogy tudjad!

Ani motyogott valamit, miközben oldalvást hajolva, nyújtózkodva kézhez kaparintotta a vackok között heverő rózsaszín tokos mobiltelefonját.

– Lemerült az aksija – közölte, jól érthetően.

– Nekem meg a türelmem! – tromfolt a férfi, és a kezében tartott, eddig mindhiába feszegetett, ki-be húzgált esernyőt a kukába dobta. – Egyszer se használható kínai bővli, hogy az a...!

A műanyagpalás tetőzetről mind hevesebben alázúduló esővíz falat vont a buszmegálló elé. Van, ki ilyenkor bezárva érzi magát, s van, ki kizárva. Ülni, állni; ide nézni, oda nézni, és mire se várni...

– Szakítottam, vagyis Andris szakított... Nem lát bennem fantáziát. Phh! Szveta szerint ideje stílust váltanom. Nem értem. Semmit sem értek! Hülye falusi picca vagyok...

– Vedd magadra! – szakította félbe a férfi a lány érzélgését, és meglóbálta előtte az eddig bal markában szorongatott, szárítgatott búzavirágmintás bugyit.

Minek? – értetlenkedett a lány.

– Csak! – felelte kurtán-furcsán a férfi.

Ani, kezében a fehérművel, jó ideig guggolt a lócán, mire végre felállt.

Mire vársz? – vetett kérdő, sürgető pillantást a férfi a lócán toporgóra, majd újra munkához látott: reklámszatyorba gyömöszölte a már kifacsart pólot és nad-

rágot. – Haza nem vihetlek, a feleségem féltékeny természetű – vallotta be, mielőtt a kenceficéket, a tucatpénztárcával együtt a szatyorba söpörte. – Közelben lakik egyik ismerősöm, nála talán megalhatsz. Diánának hívják, és nem szereti, ha Diának becézik.

Ani, előbb előrehajolva, majd hogy el ne veszítse az egyensúlyát, félig-meddig kiegyenesedve, bal kezével az üvegoldalnak támaszkodva tornáztatta bele lábait a bugyiba. A mind feljebbbrángatott fehérneművel folytatott mutatvány látni engedte a lány habfehér combjait, formás popsiját, s ha férfi nem fordítja el fejét, a ritkás-pelyhes szeméremszőrzetbe is beleakad a szeme.

– Szégyenérzetből nem sok szorult beléd – dűnnyögte a férfi.

– Tudja, maga jó ember – mondta Ani, miután lelépett lócáról és megigazgatta magán a dzsekit.

S nem csitult el a szél; állt el az eső – a férfi tekintete vált mind töprengőbbé. Bianka Jankának, vagy Diánának lenne miről mesélnie.

Nagybereg, 2013

